« ԹՈՂ ՏՈՒԿՐ ՄԱՆՐ ՏՂՈՑԸ ՈՐ ԻՆԾԻ ԴԱՆ »: ՂՈՒԿ. ԺԸ. 16:

ՀԱՏՈՐ Գ. ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՕԼԻՍ· ՄԱՐՏ· 1874· ԹԻ 3

ԱՂՕԹՔԻ ՄԵՔԵՆԱՆԵՐ

Աղօթքի երկու տեսակ մեքենաներու վրայ կ'ուզեմ խօսիլ ձեզի, և կ'ուզեմ որ, կարդալէն ետքը, խորհիք թէ այսպիսի մեքենայ մը կը ճանչնաք:

Այս մեքենաներուն մէկ տեսակին պատկերը հոս նկարուած է: Անգլիացի ճանապարհորդ մը այս մեքենան տակէ շատ հեռու Հիմալայա կոչուած լեռներուն մէջտեղ Թիպէդ ըսուած երկիրը տեսնելով նկարած է ղայն: Այս մեքենան գործածող Թիպէդցիք կռապաշտ են, և պէտք է որ շատ ծոյլ ըլլան, որ այսպէս իրենց աղօթքը մեքենաներու ընել կու տան:

Պատկերին մէջ կը տեսնէք որ մեքենան մեծ բոլորակ տուփ է, որ կը դառնայ, երբ մարդը կը քաշէ լարը: Տուփին բոլորտիքն այն երկրին լեզուներուն մէջտեղ թիպէդ ըսուած երկիրը տեսնելով նկարած է ղայն: Այս մեքենան գործածող Թիպէդցիք կռապաշտ են, և պէտք է որ շատ ծոյլ ըլլան, որ այսպէս իրենց աղօթքը մեքենաներու ընել կու տան:

Պատկերին մէջ կը տեսնէք որ մեքենան մեծ բոլորակ տուփ է, որ կը դառնայ, երբ մարդը կը քաշէ լարը: Տուփին բոլորտիքն այն երկրին լեզուներուն մէջտեղ

լը ձեզի ամենևին օգուտ չունի. այս կերպով աղօթելը մեքենայով աղօթելէ տարբեր չէ։ Բայց դուք եթէ զԱստուած ճշմարտապէս կը սիրէք, աղօթքին խօսքերը գալու են ձեր սրտերէն. եւ անատեն ձեր աղօթքին իրը պատասխան պիտի ընդունիք օրհնութիւնները Աստուծմէ։ Եթէ ձենէ մէկը երբէք մեքենայի պէս աղօթած է, թող չանայ այնպէս չընել այսուհետեւ։

ՏԱՍՆԵՐՈՐԴ ՊԱՏՈՒԷՐը

Անգամ մը Հրանոյշ իր քրոջը Եփրոսին կը դանդաղեր ըսելով. «Շուշան երկու հատ կաղամբ ունի. անոնց մէկ հատն ուղեցի անկէ, բայց ան չուղեց տալ. ես ալ անոր ըսի, 'Ապահետեւ քեզ ամենևին պիտի չսիրեմ', և եթէ կաղամբներուն մէկին ինծի չտաս, բոլոր կենացս մէջ ախուր պիտի ըլլամ'։ »Հրանոյշ շատ բարկութեամբ և խոժոռ դէմքով կ'ըսեր այս խօսքերը. եթէ միշտ այս կերպով խօսէր, անտարակոյս ոչ ոք պիտի սիրեր զանի։ Եփրոս այս պատմութիւնը մը-տիկ ընելէն ետքը, ըսաւ իր քրոջը. «Մենք ալ կրնանք անոր պէս կաղամբ մը դանել։» «Ո՛չ,» ըսաւ Հրանոյշ, բարկութեամբ գետինը դոփելով, «Թող Շուշան իրենները ուզէ հատը տայ ինծի. անոնք շատ գեղեցիկ են. ես անոնց մէկը կ'ուզեմ, և պիտի առնեմ։ Օր մը, երբ գիտնամ որ Շուշան տունը չէ, պիտի երթամ, և անոր մօրմէն պիտի ուզեմ կաղամբներուն մէկը. գիտեմ որ մայրը կու տայ ինծի անոնց մէկը։» «Բայց,» ըսաւ Եփրոս, «ասիկա Շուշանին ունեցած բանին գանկալ չէ՞. գիտես որ երեկ դպրոցը տասներորդ պատուէրը սորվեցանք։»

«Տասներորդ պատուէրին մէջ կաղամբի վրայ խօսք չկայ,» ըսաւ Հրանոյշ. «և ինչ զուարճալի է կաղամբ մը ունենալ՝ անոր հետ խաղալու համար. անոր թաթերն այնպէս կակուղ են, որ չի կրնար ճանկռտել։»

«Բայց տասներորդ պատուէրը կ'ըսէ որ մենք ուրիշին ունեցածին գանկանալու չենք,» կրկնեց Եփրոս։

«Ես չեմ գանկար,» ըսաւ Հրանոյշ, «միայն կաղամբ մը կ'ուզեմ։ Եթէ Շուշան պիտի լայ, երբ ես կաղամբն առնեմ, ես ալ պիտի լամ, եթէ զայն չառնեմ. և տասնաբանեայն կաղամբի խօսք չըներ. հոն սա միայն ըսուած է. «Քու դրացիիդ տանը մի ցանկար, կամ անոր աղախինին կամ անոր եղին կամ անոր իշուն՝ . . . . . »

Իսկոյն քովի պատուհանէն տղու ձայն մը ըսաւ, «Եւ քու դրացիիդ ամենևին մէկ բանին մի ցանկար։» Այս խօսքերն ըսողը Մատթէոսն էր, անոնց պզտիկ եղբայրը, որ դեռ աղէկ չէր հասկնար այն խօսքին նշանակութիւնը, Մատթէոս նախընթաց օրն իր քոյրերուն բերնէն այնչափ անդամ լսած էր այն պատուէրը, որ բերնուց սորված էր զայն։ Հրանոյշ, նոր բան մը լսածի պէս, այս խօսքերէն արթննալով ըսաւ. «Այո, այնպէս է. դրացիիդ ամենևին մէկ բանին մի ցանկար ըսելով կատուն ալ կը հասկըցուի». և այլևս հետամուտ չեղաւ Շուշանին կատուն առնելու։

ՀՈՒՆՏԻ ՄԸ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆը

Անգամ մը հովը հունտ մը առնելով ասդին անդին վարելէն ետքը, կը բերէ ինկած և փտած ծառի մը ծերպին մէջ կը նետէ։ Հունտը կըբնաւ ինքնիրեն ըսել. «Ի՞նչ օգուտ այսպիսի տեղ բուսնելու ջանալ. հոս հող չկայ. և եթէ բուսնիմ, պիտի չկրնամ աճիլ, և օգտակար տունկ մը ըլլալ այս խոռոչին մէջ։

Սակայն ծառին այն խոռոչն ուր ինկած էր հունտը՝ շատ կակուղ էր, և բաւական խոնաւութիւն ունէր, քանզի այն հինցած ծառին կոճղը բոլորովին փտած էր, արևն ալ վերէն անոր մէջ ծագելով բաւական ջերմութիւն կու տար, այնպէս որ հունտը ծլելով սկսաւ մեծնալ, և վերջապէս այն հին փտած կոճղին մէջէն ելաւ գեղեցիկ տունկ մը, որ աղուոր ծաղիկներ բացաւ։ Մեղուները դալով այն ծաղիկներուն վրայ անոնց քաղցր հիւթը կը ծծէին մեղր շինելու համար։ Տարակոյս չկայ թէ այն հունտն այնչափ շահաւոր եղաւ աշխարհի այն փտած կոճղին մէջ բուսնելով, որչափ շահաւոր պիտի ըլլար՝ եթէ ուրիշ պարարտ հող ուներ դեռին մը բուսած ըլլար։

Այս պատկերէն օգտակար խրատ մը կրնաք առնել, տղաք։ Եթէ այնպիսի տեղ մը կը գտնուիք, ուր քաջալերութիւն չէք ղգար, խորհելով թէ հոն օգտակար կերպով աշխատիլ անհնար է, յիշեցէք որ Աստուած դրած է, ուսոի և քաջալերուեցէք և ջանացէք զարդարուիլ սիրով, հաւատով, և աստուածահաճոյ գործքերով։ Եթէ այսպէս կ'ընէք, ստուգիւ Աստուած չի թողուր որ ձեր ջանքերն ընդունայն ըլլան։

ԱՍԵՂՆԵՐՈՒ ԳԵՏը

Զանիկ տիկինը պատուհանին քով նստած կը կարկաեր Գարեգինին անդրավարտիքը, և Վարդուհի սենեակին մէջտեղը բարձր դղեակ մը կը շիներ փայտի կտորներէ։

«Հոս եկու, Վարդուհի,» ըսաւ Զանիկ տիկին, «սա ասեղս անցուր»։ Մայրն արդէն քանի մը անգամ խընդրած էր անկէ ասեղն անցունել, և Վարդուհի յօժարութեամբ գացած չէր։ Անոր աչուընները միշտ դղեակին վրայ էին, երբ մօրը քով կ'երթար ասեղն անցունելու։ «Գիտես որ ես հիմա աղէկ չեմ տեսներ,» ըսաւ մայրը, «և այս անդրավարտիքը կարկատելու եմ, ուսոի և խնդրեցի քենէ որ աչուընդ ինծի փոխ տաս։»

Վարդուհի ասեղն առաւ և անցուց, և «Դերձանդ մի փրցուներ, քանզի ես խաղալու ժամանակ չունիմ,» ըսելով, նորէն իր դղեակին քով գնաց. բայց բարկացած ըլլալով այնպէս ուժով կոխելով գնաց որ դեակները ցնցուեցան և դղեակը փլաւ։ Վարդուհի այս անյայտաղութիւնը տեսնելով, այլ ևս խաղալ չուզեց, այլ բազմոցին (աթոռ) վրայ պառկելով սկսաւ լալ։

Փիչ մը եաքը Զանիկ տիկին մէջ ուր երբէք գացած չէր։ Հոն փողոցին քարերը շատ սուր էին, այնպէս որ քալելու ատեն անոր ոտուքները կը մանէին։ Տուներուն դուռները պատաւ կանգուք կեցած էին, և ա-

մենուն ալ կերպարանքը նոյն էր, այսինքն ասեղի պէս սրածայր քիթեր և սրածայր աչքեր ունէին։

Վարդուհի այն դեղչին հեռանալով եկաւ գեամ մը քով որ հայելւոյ կը նմանէր, և անոր քով կար բլուր մը որ ձեան երևոյթ ունէր։ Երբ Վարդուհի այս բաներուն կը նայէր, ձայն մը լսեց որ անոր կ'ըսէր, «Աչխատէ, աղջիկ։» Վարդուհի եաին նայելով տեսաւ որ դեղչին բոլոր պառաւ կանայք անոր եաեւէն եկած էին, և նոտած կը նայէին անոր։ Յետոյ այն պառաւներէն մէկն ըսաւ Վարդուհւոյն, «Աղջիկ, դուն եկած ես այնպիսի տեղ մը, ուր կը ղրկուին իրենց մօրն օգնել չուզող աղջիկները։ Այս գեամը բոլորովին ասեղ է, և այս ձեան նման բլուրը՝ բոլորովին դերձան։ Պէտք է որ դուն բոլոր այն ասեղներն անցուներս, և ղանոնք այս պառաւ կանանց ապարօչին (ֆօթօշ) վրայ խոթես, որ երբ անոնք կար կարել ուզեն, պատրաստ ըլլան։ Սկսէ ուրեմն աշխատիլ։» Յետոյ այն պառաւ կինը չարժեց իր դաւազանը Վարդուհւոյն վրայ, եւ Վարդուհի վախնալով սկսաւ կրցածին չափ շուտ շուտ ասեղներն անցուներ։ Այժէն անդամ որ ասեղ մըկ'անցուներ, կը խոթէր ղայն ամենէն մօտ եղող պառաւ կնոջ ապարօչին վրայ, և այնչափ խոթեց որ, ասեղներէն կախուած դերձաններէը հարսերու թելին պէս ծածկեցին պառաւին երեսը։

Բայց ասեղներուն գեամը տակաւին այնչափ լեցուն էր որչափ յառաջ, և դերձանին բլուրն այնպէս բարձր էր ինչպէս յառաջ, և Վարդուհի յոգնեցաւ և անօթեցաւ. «Ո՛հ, ես բոլոր այդ ասեղները չեմ կրնար լմնցնել. գիտեմ, չեմ կրնար,» ըսաւ. բայց պառաւ կինը նորէն դաւազանով սպառնացաւ անոր, և Վարդուհի ստիպուեցաւ աշխատիլ։ Յետոյ յանկարծ այն ասոլիճան յոգնութիւն ղգաց որ, «Ալ ասեղ չեմ անցուներ, կ'երթամ, ղիս ծեծէ, հոգս չէ,» ըսելով սկսաւ արագ վազել, բայց ոտքը սահելով ինկաւ ասեղներով լեցուն դեամին մէջ։

Այսր վրայ արթննալով հասկցաւ որ երազ էր, և տեսնելով որ իր մայրը դեռ աչուընները յոգնեցնելով մրճնալէն առաջ Գարեգինին անգրաւարտիքը լմնցնել կը ջանար, վազեց անոր քով ըսելով, «Ո՛հ, մայր, չաս ասոկալի երազ մը տեսայ, և կ'ուզեմ բոլոր կենացս մէջ միշտ քու ասեղներդ անցուներ։»

ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ

Եթէ հարցնէք պզտիկ ցարուքիւնին թէ ինչ է անունը, «Արթին» կըսեայ ըսել։ Խօսելու նոր սկսած ըլլալով, երբ ուրիշ մարդիկ կը խօսին, կը նայի անոնց, միտ կը դնէ անոնց ըսածին, և կը ջանայ անոնց նմանիլ։

Պզտիկ տղոց խօսիլ սորվելու ճամբան այս է. կը ջանան ուրիշներուն նըմանիլ։ Ուստի կը խնդրեմ ամէն տղէ որ իրմէ փոքր եղբայր կամ քոյր ունի՝ խնամով ջանալ որ այն մանկիկը դէշ խօսքեր չլսէ կամ դէշ գործքեր չտեսնէ, դուշ անոնց նմանի։ Աստուած կը ղրկէ մեղի այսպիսի մանկիկներ, մինչ դեռ անոնք դէշ բան մը ըրած չեն։ Դուք, տղայք, դուք կըրնաք ձեր մանկիկ եղբայրներն ու քոյրերն անմեղ պահելու գործակից ըլլալ, քանզի անոնք ձեզի պիտի նային, և պիտի ընեն ինչ որ ձեր վրայ կը տեսնեն։ Անտարակոյս դուք չէք բաղձար որ մանկիկին առաջին մեղքն ըլլայ՝ ձեր բերնէն լսած մէկ դէշ խօսքն ըսելը։

Երբեմն նստելով մանկիկը կ'առնէք ձեր գիրկը, կը սկսիք խօսիլ, և ձեր ըսածներն անոր կրկնել կուտաք։ Այս կերպով տղան շուտով ունակութիւն կը ստանայ ըսել ինչ որ ձենէ կը լսէ։ Երբեմն ալ անոր խոժոռ նայել կուտաք, վասն զի անոր այսպէս նայելը տեսնել ձեզի զուարճութիւն կուտայ։ Բայց խորհեցէք որ, ղանոնք այս կերպով դէշ ունակութեան մը կը վարժեցնէք, և ունակութիւն մը անդամ մը ստացուելէն եաքը՝ մեծ դժուարութեամբ միայն կը մոռցուի։ Առակ մը կ'ըսէ, «Դէշ սովորութիւնները հոգւոյն տակն են. մինչև որ հոգին չելլէ, անոնք ալ չեն ելլեր։» Ուստի մանկիկներուն դէշ ունակութիւններ մի սորվեցնէք, անոնց աղէկ ունակութիւններ տալ ջանայէք։ Նայեցէք որ ձեր բերանները դէշ խօսքեր չելլեն, միշտ հեղ և քաղցր եղէք, միշտ հնազանդ ձեր ծնողաց, այնպէս որ, եթէ հնար է, մանկիկները չգիտնան թէ կան այնպիսի դէշ գործքեր և խօսքեր, կամ բարկացոտ բնութիւն, կամ անհնազանդութիւն. անոնք այնպիսի բաներ դեթ ձենէ չսորվին։ Եթէ մենք փոքր աղոց մեզք սորվեցնելու միջոց կ'ըլլանք, կարող պիտի չըլլանք պատասխան տալ, երբ Աստուած մենէ հաշիւ պահանջէ։

ՏՂԱՅ ՄԸ ԻՆՉՊԷՍ ՄԱՐԴ ԿԸԼԼԱՅ

Կը յիշէք այն տղուն պատմութիւնը, որուն երբ հարցուեցաւ, «Դուն ի՞նչ ըլլալու յարմար ես,» պատասխանեց, «Մարդ ըլլալու յարմար եմ։»

Հիմա կը հարցնեմ ձեզի, Տղայ մը ի՞նչպէս մարդ կ'ըլլայ։ Բաւական կերակո՞ւր ուտելով։ Ասիկա բաւական չէ։

Եթէ կատուի մը ձագը, գեռ աչքը չբացուած, մօրը քովէն առնելով խնամով մեուցանէք, թէև անիկա ուրիշ կատուներ չտեսնէ, ճիշդ անոնց պէս մեծ կատու կ'ըլլայ, և, առանց սորվելու իր մօրմէն կամ ուրիշ կատուներէ մուկ բռնելու կերպը, ինքնին կը գիտնայ և կ'ախորժի մուկ բռնել։

Բայց առէք տղայ մը, դրէք ղայն այնպիսի տեղ մը ուր անիկա ուրիշ մարդիկ չի կրնար տեսնել, և կերակրեցէք զանի այնպէս որ ապրի և մեծնայ. այն տղան կրնայ ուրիշ մարդոց պէս մեծ ըլլալ, բայց անոնց պէս խնաստուն և բանդէտ չի կրնար ըլլալ։

Այսր պատճառը սա է որ Աստուած մարդոց հոգի տուած է զոր անասունք չունին։ Ով որ կ'ուզէ որ իր ոչխարն աղէկ տեսակ ոչխար ըլլայ, ղայն աղէկ մեուցանելու է, Դուք ալ, եթէ կ'ուզէք աղէկ տեսակ մարդ ըլլալ, ձեր հոգին աղէկ մեուցանելու է, այնպէս որ ան ալ՝ մարմնոյն պէս, աճի և մեծնայ։

Ի՞նչպէս կրնաք մեուցանել ձեր հոգին, այնպէս որ անիկա կարենայ աճիլ և մեծնալ։ Գիտնալով որ դուք «ոչՔԼԸ կտօր է, ամէն օր նորէն նորէն օգտակար բաներ սորվելու է. և գիտնալով որ Աստուած է ձեր ուսուցիչը, անկե սորվիլ ջանալու է։ Այմենայնի չէք կրնար հոգւով մեծնալ ինքնին ընականապէս, այլ պարտիք խոնարհութեամբ ջանալ որ Աստուծոյ ճշմարտութիւնները սորվիք։ Թող ձեր խորհուրդները միշտ մաքուր և բարի ըլլան։ Եթէ կը ջանաք Աստուծոյ սիրելի որդիք ըլլալ, ան առեն ձեր հոգիները կ'աճին և կը մեծնան, և դուք իրօք մարդ կ'ըլլաք։

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՋՈՒԼԱՐԱՆԻ ՄԸ ՄԷՋ

Անցեալ ամիս կարդացիք թէ ինչպէս աղատա և անպիտան քուրջերը թուղթի կ'ըլլան այս Ափետաբերի թուղթին պէս։ Մեր պզտիկ բարեկամը Յովհաննէս, որ ձուլարանի մը այցելութիւն ըրած է, տպագրութեան գիրերուն չինուիլը սա կերպով կը պատմէ։

«Մենեակ մը մտայ,» կ'ըսէ, «ուր վեց կաթսայ կ'եփէը կրակի վրայ, և վեց մարդ անիւներ կը դարձնէին, այսինքն իւրաքանչիւրը մէկ անիւ։ Երբ անոնք կը դարձնէին, տեսայ որ, ամէն անգամ որ անիւ մը կը դառնար, փոքրիկ տուփ մը կաթսային դիմացէն երկելով կու գար դէպ 'ի փոքրիկ խողովակ մը որ կաթսային վրան էր, և այն տփիկը խողովակին դպչելուն պէս, այս վերջնայն մէջէն արծաթի պէս ճերմակ բայց լոյծ նիւթ մը տուփին մէջ կը վազեր։ Եաքը տուփը խողովակէն խոտորելով հեռու կ'երթար այնչափ՝ որչափ կը բերնար, և յանկարծ կը բացուէր, և ձուլուած գիր մը մէջէն դուրս կ'իյնար։ Գիրն այսպէս դուրս իյնալուն պէս, տուփը նորէն կ'երթար դէպ 'ի խողովակը, և անոր մօտենալուն պէս, դարձեալ խողովակին արծաթանման հեղուկէն մաս մը կը վազեր անոր մէջ։ տուփը նորէն եա դառնալով և բացուելով՝ ուրիշ գիր մը դուրս կը նետէր։ Ահա այս կերպով կը ձուլուէին տպագրութեան գիրերը, և բոլոր այս գործողութիւնները կ'ըլլային անոյն դառնալովը։»

Թերեւս տեսած չէք դուք տպագրուեան գիրեր։ Պէտք է գիտնալ որ գիրքի մը, ղրօրինակ այս լրագրին, ամէն մէկ տառին համար մէյմէկ զատ գիր կայ մեսաղի կտորէ, որուն երկայնութիւնը իրր մէկ մատնաչափ է, իսկ բարձրութիւնը ճիշդ անոր մէկ ծայրին գլուխը դրոշմուած տառին չափ է։ Յովհաննէսին տեսած տփիկները կաղապարներ (matrices) են, որոնց ամէն մէկուն մէջ գիրերուն ձեւերը փորագրուած են։ Իսկ այն հեղուկը, որուն համար Յովհաննէս կ'ըսէ թէ արծաթի նման էր, արծաթ չէ, այլ խառնուրդ է կապարի, անագի և ծարիրի, որոնք կրակի վրայ հալելով այնպէս հեղուկ կ'ըլլան։

Գիրերը կաղապարին մէջէն դուրս գալէն եաքը, մարդ մը կը քննէ զանոնք տեսնելու համար թէ ազէկ ձուլուած են, և յետոյ ուրիշ մը այն մեսաղէ գիրերուն երկնկէկ պոչերը կը կարէ, ուրիշ մ'ալ անոնցմէ քանի մը հատը մէկտեղ առնելով անոնց ծայրերը կը շտկէ այնպէս որ կատարեալ ողորկ կ'ըլլան, և վերջապէս ուրիշ մարդ մը այն ողորկեալ գիրերէն չատերը մէկտեղ առնելով և քովէ քով դնելով, հիւսերու քերչին (plane) նման գործիքով մը անոնց տակը ակօսաձև դիծ մը կ'ընէ, այնպէս որ անոնք կրնան կանգուն կենալ։ Այսպէս գիրերն ամբողջ պատրաստուած կ'ըլլան, և կը ծախուին տպագրիչներուն։

ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆՉ ԿԱՐԴԱՅՈՂ ՓՈՔՐ ՏՂՈՑ ՀԱՄԱՐ ՀԱՐՑՄՈՒՆՔ

17. Երկրի մը մէջ ժողովուրդին մէկ մասը գիշեր մը գառնուկներ մորթելով անոնց արիւնը քսեցին իրենց տան դռներուն վրայ, ինչպէս կը տեսնէք այս առաջին պատկերին մէջ։ Եւ նոյն գիշերը ամէն տան մէջ որուն դռներուն վրայ արիւն քսուած

չեր՝ ընտանեաց սիրելի մէկ զաւակը մեռաւ։

Երկրորդ պատկերին մէջ կը տեսնուի այն ժողովուրդը որ իրենց մորթած գառնուկները կ'ուտեն։ Ո՞վ են անոնք, և ինչո՞ւ համար իրենց տան դռներուն այնպէս արիւն քսեցին։

18. Աղօթքի մէջ չատախօս ըլլալու վրայով Քրիստոս ի՞նչ ըսաւ։

19. Ի՞նչ կը կոչէ Քրիստոս այն մարդիկ որ հրապարակաւ աղօթք կ'ընեն ուրիշներուն երեւնալու համար։

ՓԵՏՐՈՒԱՐԻ ՀԱՐՑՄԱՆ ՊԱՏԱՍԽԱՆՆԵՐԸ

13. Եփես. Զ. 1։— Կող. Գ. 20։

14. Եվ. Ի. 12։

15. Գեդէօն, երբ Աստուծմէ սպաղ նշան կը խնդրէր իր ընտրուած ըլլալուն Իսրայէլացիները տանելու Քղզղաստացոց դէմ։

16. Դատ. Ը. 16։

ՉԵՌՔԴ ԻՆՉՈ՞Ւ ՀԱՄԱՐ ԵՂԱԾ Է

Չեռքդ վերցուր, Պետրոս. նայէ վրան. չե՞ս խորհիր թէ ինչու համար եղած է այն։ Չեռքը շատ զարմանալի կերպով չինուած է։ Անիկա կը բաղկանայ իրր երեսուն կտոր ոսկրներէ, որոնք շատ յարմար կերպով իրարու քով եկած, և պնդով կապուած են, և անոնց յօդուածներուն տեղերը տեսակ մը ճարպով աղէկ օծուած են։ Այն ոսկրները ծածկուած են կակուղ մսով, որուն մէջ կարմիր արիւնը կը վազէ բարակ խողովակներով որ յատկապէս արեան համար են։ Եթէ Չեռքդ արեւին բռնես, կը տեսնես որ անիկա կարմիր է. արդ ղայն այնպէս կարմիր ցուցնողն արիւնն է, որ մինչև մատուըներուն ծայրերը վազելով՝ ջերմութիւն ալ կու տայ բոլոր Չեռքին։

Բոլոր Չեռքին մէջ կան նաև ուրիշ բարակ բարակ թելեր, որ ջիղ կը կոչուին. ատոնք են որ քեզի ղղալ կու տան բաներէը, երբ զանոնք կը շօշափես Չեռքով կամ կը զգչիս ատոնց։ Այն բարակ ջիղերն են պատճառ որ երբ դուն բանի մը կը դպչիս, կրնաս նաև ատանց տեսնելու ըսել թէ ինչ է այն բանը։ Այս ջիղերը, տեսակ մը հեռագրի թելերու պէս, մատուըներուն ծայրերէն մինչև միտքը կ'երթան։

Չեռքին ներսը գտնուած բոլոր այս զարմանալի բաներն ամփոփ բերնելու և պաշտպանելու համար անոր դրսի դին պատած է կրկին մորթով։ Մատուըներուն ծայրերն ալ կան ծղունդներ, որոնք կը պահպանեն մորթը, որ ամենէն աւելի հոն կրնայ դիւրաւ պատռիլ կամ ջլատուիլ։

Երբ մարդ մը պղեցիկ գործիք մը կը շինէ, կ'ուզէ որ անիկա գործածուի այն նպատակաւ՝ որուն համար շինեց ղայն։ Աստուած շինեց և տրաւ քեզի այդ զարմանալի Չեռքը, և կ'ուզէ որ դուն գործածես ղայն այնպէս՝ ինչպէս որ անոր հաճոյ է։ Արդ, ինչո՞ւ համար եղած է այդ Չեռքը։ Ես կրնամ ըսել թէ ինչու համար եղած չէ։ Անիկա եղած չէ որ դուն անով քու ընկերներուդ զարնես, կամ դոյնաս, կամ ուրիշ որ և իցէ գէշ բանի մը գործածես ղայն։ Ուրեմն միշտ աղէկ բաներու գործածէ Չեռքդ։

ԱՄԵՐԻԿԱՅԻ ՄԻՍԻՈՆԱՐԱՅ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ ԿՈՂՄԷՆ
Խմբագիր Ձ. Ք. ԿՐԻՆ

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ
ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ ԱՐԱՄԵԱՆ